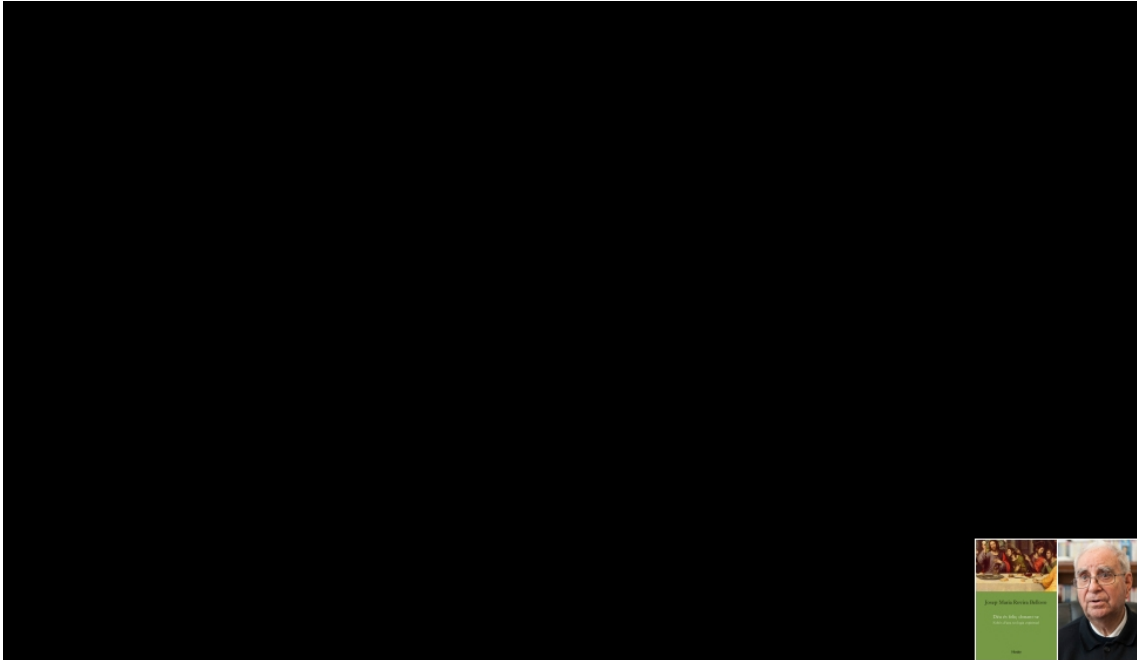

Rovira Belloso: “Desitjo una religió més racional”

Dm, 1/12/2015 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) “Sóc a casa de la meva tia i espero que els meus pares arribin. Arribaran?’ Com que sóc un infant penso que sí, que arribaran, però al mateix temps pateixo perquè encara no arriben”. Amb aquest “tot o res” el teòleg **Josep M. Rovira Belloso** explica la relació que lliga la persona amb Déu. *CatalunyaReligió.cat* li ha preguntat què proposa en el seu darrer llibre, [Déu és feliç donant-se](#), que acaba de publicar Herder. I ens ha dit: “L’actitud és la fe”.

“Amb tota franquesa desitjo més religió al món, però una religió més racional. La raó i la fe han d'anar molt juntes. La raó és adonar-se del que està passant, en el món, en la meva persona i segurament en la disposició amorosa d'algú que sí que cuida de nosaltres.” I segueix: “Desitjo més religió, però una religió en què l'home té juntes la capacitat de conèixer, d'estimar i d'actuar fent el bé.

La paraula és “pluja menuda”

Amb el subtítol ‘Esbós d’una teologia espiritual’ el llibre explica com Déu es fa sentir, allà on “se suposa que hi ha paraula de Déu”. Per exemple: la pregària, la caritat o el treball quotidià. Com diu l'autor: “En el fons del fons, necessitem ser acompanyats i estimats”.

El teòleg planteja substituir el “buscar” pel verb “adonar-se”: “Déu ens podria dir: ‘Per què em busques, si ja hi sóc?’ El buscar és més aviat adonar-se que no estem sols”.

Del dret i del revés, mossèn Josep M. Rovira Belloso defensa la comunicació amorosa de Déu a les persones: “Déu no para de treballar en nosaltres que l’escoltem”, insisteix. Al llarg de 146 pàgines el llibre reivindica la necessitat vital que tenim del “logos”. I en aquesta reflexió teològica i espiritual la paraula és “pluja menuda” que amara la terra i la fa germinar.

“El més natural del món és creure”

L'argument del llibre també el trobaríem en el Parnostre o el Magníficat, com a pregàries que expressen que “Déu hi és i es cuida de nosaltres”. Si estirem el fil d'aquest principi de fe, l'autor considera que “el més natural del món és estimar; el més natural del món és creure; els nens creuen!”

Així, diu Rovira Bellosó, els creients es pregunten: “I com hem d'estimar? Com el Pare estima, tu pots estimar els germans aquí a la terra. Potser no ho faràs amb 9'5, però potser ho faràs amb 7'5. I això, ah!, ja és una esperança!”.

També parla d'esperança quan mira l'actualitat: “El món està més aviat revolt. La situació d'Europa, la situació del terrorisme, la situació de Catalunya dins de l'Estat Espanyol... és molt problemàtic!”. Mossèn Josep M. reconeix: “Jo no puc fer de profeta de tot això, però en canvi, com a persona amb un borrall de fe, tinc esperança”.

Una esperança, diu, que es troba en la vida quotidiana: “La vida quotidiana la tens i és on es manifesta Déu”. I aquí torna a Santa Teresa: “Entre pucheros anda el Señor”.

Rovira Bellosó reconeix que “la vida quotidiana és el més fàcil i el més difícil”. Li preguntem si aquí entra la missió que proposa Jesús, la donació als altres. I contesta de seguida: “Missió? Sí, però amb goig! Com si fos la cosa més natural del món”, puntualitza.

El mal en el món

“La tendència humana és pensar que hi ha d'haver un món sense creu”, llegim en el llibre. Sobre el problema teològic del mal en el món, ens diu: “La criatura limitada està fronterera al mal. Ser criatura vol dir que no som infinit amor. Només un ho és”.

Som imperfectes per naturalesa? “Sí, i no només podem fer el mal, sinó que el fem. Mira el món!” Aquí rau l'essència del cristianisme: “Pensa que hi ha una religió que diu 'en la materialitat de la vida de Jesucrist us presento l'amor diví'. Això és el cristianisme”.

Abans d'acomiar-nos, una última pregunta: considera superb que les persones facin la seva sense tenir present aquest amor que suposa de Déu en nosaltres? “Jo personalment crec que és una distracció infinita”. I davant d'aquest ser a la lluna, Rovira recomana el passatge dels [signes dels temps](#): “Això és l'ideal. Vine, obre els ulls! Obre els ulls a les teves capacitats, a les teves possibilitats de fer el bé, a aquest amor transcendent”.